

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: 1 Petrus 4, 10 - 11
Ochtenddienst / middagdienst

Broeders en zusters, aanstaande woensdag zal weer de jaarlijkse Schooldag worden gehouden rond onze Theologische Universiteit in Kampen. Daarom zal er vandaag in veel kerken in de eredienst aandacht worden geschonken aan de Universiteit en aan de Dienst van het Woord zoals die door predikanten in ons midden bediend mag worden. Ook wij zullen dat doen in deze dienst. Na votum en zegengroet zullen we de Here in ons lied vertellen hoe blij we zijn dat wij in zijn huis een plek hebben. Dat lied is Psalm 84 de verzen 1, 2 en 6.

1. **Votum**
2. **Zegengroet**
3. **Zingen : Psalm 84 : 1, 2 en 6**
4. **Lezing van de wet**
5. **Zingen : Psalm 19 : 3 – 5**
6. **Gebed voor vergeving van de zonden en vernieuwing door de Heilige Geest**
7. **Schriftlezing : Romeinen 12 : 1- 8, 1 Petrus 4 : 7 – 11**
8. **Zingen : Gezang 6 : 1 en 2**
9. **Tekst : 1 Petrus 4, 10 - 11**
10. **Zingen : Lied 106 : 1, 2, 3 en 4**
11. **Dankzegging en voorbede**
12. **Slotzang : Gezang 27 : 1, 6 en 9**

Middagdienst

1. **Votum**
2. **Zegengroet**
3. **Zingen : Psalm 84 : 1, 2 en 6**
4. **Zingen : Gezang 6 : 1 en 2**
5. **Schriftlezing : Romeinen 12 : 1- 8, 1 Petrus 4 : 7 – 11**
6. **Zingen : Psalm 19 : 3 en 4**
7. **Tekst : 1 Petrus 4, 10 - 11**
8. **Zingen : Lied 106 : 1, 2, 3 en 4**
9. **Zingen : Gezang 3**
10. **Dankzegging en voorbede**
11. **Slotzang : Gezang 27 : 1, 6 en 9**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Voelen wij ons nog rijk, broeders en zusters, jongens en meisjes, als kerk? Als Gereformeerde Kerk van Hoogvliet/Spijkenisse? Voelen wij ons nog bevoorrecht als kerk van Jezus Christus? Voelen wij ons nog vereerd als wij bijvoorbeeld geroepen worden tot het bijzonder ambt van ouderling of diaken? Of ervaren we ons lid zijn van de Gereformeerde Kerk meer als een martelgang? Wie de kerkelijke pers een beetje bijhoudt, kan het gevoel wel eens krijgen dat lid zijn van de Gereformeerde Kerken maar een martelgang is. Want wat is er niet allemaal aan de hand? Onttrekkingen die vroeger een hoge uitzondering waren, zijn aan de orde van de dag. En dan hebben we kort geleden weer een kerkscheuring meegemaakt in Berkel en Rodenrijs. De uiterlijke eensgezindheid van vroeger lijkt plaats gemaakt te hebben voor touwtrekkerij tussen vernieuwingsgezinde broeders en zusters aan de ene kant en behoudende broeders en zusters aan de andere kant. En de kloof lijkt niet te overbruggen. De kloof lijkt zelfs eerder groter te worden dan kleiner. En de broeders en zusters die vooral naar eenheid en vrede verlangen zitten er tussenin en zij voelen zich er verdrietig en machteloos onder. Ze vragen zich af waarom dit nu zo moet. Dan heb ik het nog niet eens over die situaties waarin er grote conflicten zijn tussen de predikant en de kerkenraad of de predikant en de gemeente. Verder zou ik het ook nog kunnen hebben over het feit dat we zo weinig missionair zijn of zo weinig diaconaal zijn. En ik zou ook nog een hele lijst kunnen maken van persoonlijke teleurstellingen van allerlei broeders en zusters. Teleurstellingen in de dominee, de ouderling, de diaken of broeders en zusters. Wat is er niet allemaal mis en wat moet er nog veel verbeterd worden. Het lijkt er soms wel op of er niets deugt van ons kerkelijk leven. Het lijkt wel mode om de vinger te leggen bij alles wat er niet goed is en wat beter zou kunnen.

Nu wil ik niet doen of al deze problemen en zorgen er niet zijn. Maar het lijkt er soms op alsof dat het enige is dat we nog zien in de kerk. Moeiten, problemen, conflicten, ruzies, tekortkomingen en teleurstellingen. En het lijkt heel nuchter om goed oog te hebben voor alles wat er mis is. Maar het is de vraag of het wel zo nuchter is. Want is dat niet een heel eenzijdig plaatje van het kerkelijk leven? Zeker ons mensenwerk is zwak en gebrekkig. Maar is de Here Jezus dan niet meer bezig in ons midden? Is de Heilige Geest dan niet meer in onze harten bezig? Heeft de Here ons niet allerlei gaven

gegeven met elkaar? Schenkt de Here ons niet meer zijn genade? Natuurlijk wel. En dat laat de Here ons ook ervaren. Er zijn broeders en zusters weggegaan, maar we hebben toch ook nieuwe broeders en zusters van de Here ontvangen. Er zijn jonge mensen in ons midden die met Pinksteren belijdenis hebben afgelegd van hun geloof. Er zijn velen in ons midden die zich inzetten voor de opbouw van de gemeente. Het is echt niet maar kommer en kwel in onze kerken, want de Here Jezus is in ons midden met ons en door ons bezig.

Ik wil u vanmorgen het Woord van de Here bedienen onder het volgende thema:

De Here Jezus verblijdt ons als gemeente door ons vele gaven te schenken.

We zullen daarbij zien dat wij

- 1 allemaal gaven hebben ontvangen,**
- 2 deze gaven moeten gebruiken als goede rentmeesters,**
- 3 deze gaven moeten gebruiken door en voor de Here.**

We zullen dus eerst zien dat de Here Jezus ons als gemeente verblijdt door ons allemaal gaven te geven. [Ik weet niet of er broeders en zusters zijn die een lijstje bijhouden van de teksten waar ik over gepreekt hebt. Als dat zo is, dan zult u ontdekken dat ik al een keer over deze tekst gepreekt heb. Dat is al wel even geleden. Het was in een dienst waarin broeder Rus bevestigd werd als diaken. Maar omdat vandaag in vele gemeenten over deze tekst wordt gepreekt met het oog op de Schooldag, wilde ik toch graag over deze tekst preken. Opdat we ook hierin een stuk verbondenheid met onze broeders en zusters in andere gemeentes ervaren. Hoewel deze preek geheel nieuw is, zult u daarom toch mogelijk bepaalde elementen herkennen.]

Petrus begint in onze tekst om ons allemaal op te roepen om elkaar te dienen naar de genadegave, die hij ontvangen heeft. Petrus roept hier niet alleen de dominee en de andere ambtsdragers op om met hun gaven anderen te dienen, maar ons allemaal. Opvallend is ook dat Petrus niet zegt: dient elkaar, een ieder naar de genadegave, **indien** hij die ontvangen heeft. Nee. Petrus kent zijn Here en hij weet dat de Here Jezus door zijn Geest aan ieder van ons gaven heeft gegeven. Niemand uitgezonderd. Orgel spelen is een gave. Dat kan niet iedereen. Koster zijn is een gave. Dat kan ook niet iedereen. De verwarming repareren is een gave. Een dropping organiseren. Vereniging leiden. Geld beheren. Zieken troosten. En er zijn ook nog zoveel gaven, waar we ons misschien niet eens van bewust zijn en waarmee een ander ook dienen. Bijvoorbeeld door in

geloof ons ziek zijn te dragen. Door in geloof ons verdriet te dragen. Want anderen trekken zich op aan dat geloof van u. Of de gave om in stilte voor broeders en zusters en de kerk te bidden. Of de gave van een trouwe vriend te zijn. Of de gave van troostvolle kaarten schrijven. Er zijn zoveel gaven in ons midden. Er is zoveel om blij mee te zijn. Want hoe zou anders al dat werk in ons midden verzet kunnen worden en reken daar voor het gemak nu ook maar even De Morgenster bij. Want ook daar zien we hoe er gediend wordt. Leesmoeders, pleinwachten, overblijfmoeders. Maar reken er ook het werk bij dat broeders en zusters uit liefde voor de Here doen in de ChristenUnie en andere christelijke organisaties. Wat een werk verzetten we met elkaar en dat allemaal dankzij de gaven die de Here Jezus door de Heilige Geest in ons midden heeft uitgestort. En wat nu heel belangrijk is, is dat niet alleen de persoon die de gave ontvangen heeft zijn gave ziet, en zich rijk weet, maar dat we als gemeente oog hebben voor al die gaven in ons midden. En laten we dat ook tegen elkaar zeggen: kijk eens hoe rijk we zijn. Kijk eens hoeveel we van de Here Jezus hebben ontvangen als gemeente dat wij al deze dingen met elkaar en voor elkaar kunnen doen. Dat in de eerste plaats.

In de tweede plaats zullen we zien dat we de vele gaven die we van de Here Jezus hebben ontvangen moeten gebruiken als goede rentmeesters. Nu zegt Petrus niet alleen dat we elkaar moeten dienen met de genadegaven die we van de Here ontvangen hebben. Nee, hij zegt ook hoe we dat moeten doen. We moeten dat doen als goede rentmeesters over de velerlei genadegaven van God. Als goede rentmeesters. Rentmeesters kennen wij vandaag niet meer. Een rentmeester is iemand die van zijn heer een geldbedrag of een stuk land ontvangt. Maar hij krijgt het niet als zijn bezit. Het geld, het stuk land, blijft eigendom van zijn heer. Maar hij mag het geld of het stuk grond gebruiken. En hij mag ook genieten van de opbrengst van het geld. De opbrengst van het land. Maar zijn heer wil wel dat er wat gebeurt met die gaven. Dat ze gebruikt worden en er tegelijk zorgvuldig mee wordt omgegaan. Denkt u maar aan de gelijkenis van de talenten. De slaaf met het ene talent wordt gestraft door zijn heer, omdat hij niets gedaan had met dat talent. Hij had het talent niet verspeeld of uitgegeven in de kroeg. Maar toch wordt hij gestraft, omdat hij er niets mee heeft gedaan. De Here Jezus wil dat wij de gaven die Hij aan ieder van ons geeft gebruiken ten dienste van elkaar. Om elkaar daardoor op te bouwen in geloof.

Maar nu moeten we goed oppassen. Dat die gaven goed gebruikt worden is niet alleen de verantwoordelijkheid van de persoon die de gave heeft ontvangen maar van ons allemaal. Wij hebben als gemeente die gaven ontvangen. De ene gave hebben we ontvangen in broeder A de andere gave in zuster B. En wij moeten dus als gemeente die gaven inzetten. We moeten de gaven laten rollen. Nu kunnen die gaven niet altijd gelijk rollen. Soms moet daar eerst flink aan geschaafd worden en moet de persoon die de gave heeft ontvangen eerst leren hoe hij de gave moet gebruiken. Iemand kan de gaven hebben van een goed verstand en de gave om te spreken. Gaven die nodig zijn voor een predikant. Toch wil dat niet zeggen dat we iemand met zulke gaven gelijk toegang moeten verlenen tot de kansel. De zonde spreekt graag zijn woordje mee. Ja, de zonde wil graag ons spreken beheersen. Terwijl de Here ons in vers 11 leert dat als wij spreken, het woorden moeten zijn als van Hemzelf. Dat kan geen mens van zichzelf. Woorden als van God spreken moet geleerd worden. Daarom moeten we blij zijn dat we van de Here een school hebben ontvangen in Kampen waar jonge broeders die de gaven van de Here hebben ontvangen om te spreken en te onderwijzen geoefend en geschoold worden om deze gaven te gebruiken.

Het is dus een bewijs van goed rentmeesterschap dat wij zuinig zijn op onze school in Kampen en daarin investeren. Het is ook onze gezamenlijke verantwoordelijkheid om ervoor te zorgen dat het ambt van predikant voor jonge mannen aantrekkelijk is. Niet vanwege het geld, maar omdat het ze aantrekt om hun gaven in het midden van de gemeente van Christus in te zetten. Maar hoe aantrekkelijk is het nog om dominee te worden? Met al die spanningen in het kerkelijk leven. De kritiek op predikanten. Willen we voldoende predikanten blijven houden, dan zullen jonge mannen het gevoel moeten hebben, dat je veilig bent in de gemeente van Christus. Dat het er fijn is om er te werken als dienaar van het Woord. Ze moeten weten dat je niet neergesabeld wordt als je een keer in de fout gaat. De predikanten hoeft niet op een voetstuk geplaatst te worden. De predikant moet al helemaal niet in een ivoren toren een plek te krijgen. Maar hij moet wel een veilige plek hebben in het midden van de gemeente. En niet alleen hij, maar ook de andere bijzondere ambtsdragers. Ja, iedereen die zijn gaven inzet voor de gemeente. Ja, iedereen die in de gemeente zijn gaven inzet moet weten dat de gemeente geduldig en liefdevol is en onze tekortkomingen in het werk met liefde zal bedekken.

Ook moeten we ervoor waken dat de zorgen in het kerkelijk leven niet de overhand op ons krijgen. Hoe spreken wij over ons ambt? Hebben we nog oog voor hoe mooi het werk is dat we mogen doen? Ervaren we nog dat we midden in de stroom van het werk van de Heilige Geest staan? Is het niet opwindend als het vermogen van de Here om mensen in hun hart te raken door je handen gaat. Dat je instrument van de Here mag zijn om mensen te troosten, op te beuren. Is het niet een feest om te merken hoe mensen in je werk iets ervaren van de liefde van hun goede Herder Jezus Christus? Is het niet mooi om te ervaren dat door jouw dienst als koster de gemeente elke keer de Here kan ontmoeten. Of door jouw dienst als organist de gemeente de Here met vreugde de lof mag zingen. Of te weten dat door jouw oppasdienst in de crèche meer broeders en zusters getroost en gesterkt worden door de kerkdienst?

De Here Jezus heeft ons veel gaven toevertrouwd. Gaven van genade. Laten wij de Here dan als gemeente dankbaar zijn voor deze gaven en ze met plezier en zorgvuldigheid inzetten. Dat in de tweede plaats.

In de derde plaats zullen we zien dat de Here Jezus ons als gemeente verblijdt door ons gaven te geven die we moeten gebruiken door en voor Hem.

De Here Jezus houdt het ons door zijn dienstknecht Petrus voor: spreekt iemand, laten het woorden zijn als van God; dient iemand, laat het zijn als uit kracht van God. Dit zijn liefdevolle waarschuwingen van onze Here. En zeker deze eerste waarschuwing is gericht aan predikanten. U mag mijn gemeente leiden en onderwijzen. Maar doe dat niet met uw eigen wijsheid. En het geldt vervolgens voor de andere bijzondere ambtsdragers. Zorg ervoor dat u de mensen niet vermoeit met uw eigen wijsheid. Maar spreek de woorden van de Here Jezus. Zo spreken kan alleen maar als je de Here toelaat in je te spreken. Je zult dus moeten beginnen met zelf te luisteren. Te luisteren naar het Woord van de Here. En daarbij hoort ook het gebed. Ik zal geen preek kunnen maken als de Geest mij niet leidt. En dat geldt ook voor u als u op huisbezoek gaat. Maar het geldt ook voor u die catechisatie geeft, de jeugdvereniging leidt. Maar het geldt ook voor wie op school de kinderen van de kerk onderwijst. En het geldt ook voor vaders en moeders die hun kinderen onderwijzen. En het geldt ook voor wie met zijn burens of collega's over de Here spreekt. Bidt of de Geest u mag leiden en uw woorden woorden als van God mogen zijn. Dan weet u zeker dat uw woorden vol van de wijsheid en de liefde van Christus zijn. Dan mag u zich ook een instrument weten in de handen van de

Heilige Geest. Is dat geen feest, zo opgenomen te zijn in het grote werk van de Here Jezus tot redding van vele mensen. En dat geeft uiteindelijk ook veel meer voldoening dan mensen troosten met onze eigen wijsheid. Want die wijsheid blijkt in de praktijk maar al te vaak niet te kloppen. Maar wie het Woord van de Here spreekt, weet dat hij de waarheid spreekt en de ander in zijn woorden echte wijsheid en echt geluk zal kunnen vinden.

Nu hebben sommigen weinig gaven om te spreken. Maar doen gaat ze prima af. Dan is dat uw gave. Uw vaardige handen zijn een gave van uw Here Jezus Christus, Uw praktische instelling is een mogelijkheid die Hij u geeft. Is dat geen feest? Zo door de Geest geleid mogen meewerken aan het Koninkrijk van Jezus Christus. Dienstbaarheid in de gemeente zit vaak in heel kleine dingen. Dingen die vaak niet worden opgemerkt. Maar die wel heel belangrijk zijn. Wie van ons beseft dat de koster vanmorgen weer vroeg aanwezig was om de deuren van de kerk te openen en de laatste dingen te doen, zodat de dienst ongestoord kan worden gehouden. We staan er zelden of nooit bij stil. Maar stel nu eens dat hij die dienst niet verrichtte dan hadden we hier vanmorgen mooi voor een gesloten deur gestaan en dan was er van deze dienst niet veel terecht gekomen. De dienstbaarheid in de gemeente is het dagelijks kleingeld dat we van elkaar in handen krijgen. Maar let goed op. Zo groeit de gemeenschap. En in dat kleingeld van elke dag glanst de rijkdom van Christus' genade. We leven als gemeente niet op eigen zak, maar we leven op de kosten van onze Here Jezus Christus. We geven door wat we van Hem hebben ontvangen. We geven het kapitaal van zijn genade door.

Als we zo met elkaar als gemeenteleden leven. Door elkaar te dienen met de genadegaven die we van onze Here Jezus Christus hebben ontvangen. Als we ons met elkaar verantwoordelijk weten voor al deze genadegaven. Als we in ons spreken, woorden spreken als van God. En als we dienen, dat doen als uit kracht door God verleend, dan zullen we in elkaar en in onszelf de liefde van de Here Jezus ervaren. Is dat geen heerlijke vooruitzicht?

Amen